

— Слушай, рѣче коморникъ-тъ, щѣ ти кажѣ единъ държавнѣ тайнѣ, на коѣ-то желяѣ да основѣ твоѣ-тѣ бѣдѣщность. Тя може да ти бѣде свѣтла, нѣ трѣбва да останешъ.

Петръ мълчеше. Коморникъ-тъ погледа на врата-та и прозорцы-ты и продължи:

— Ты знаешъ, че въ Унгаріѣ владѣ Белушъ третій. Той има дъщеріѣ Констанціѣ. Нашъ-тъ царь намѣрява да ся жени за неѣ, та ще да праща въ Унгаріѣ посланство и иска да бѣде нѣкакъ по-свѣтло. Азъ гледамъ, да дойдешъ и ты въ това посланство и увѣренъ съмъ, че щешъ можемъ да добыешъ първо мѣсто въ него. Ала да не си споменѣлъ за това никому нищо! Царь-тъ ся е повѣрилъ за това само на тронцѣ, менѣ, на великый квесторъ и на първѣя дворскый скопецъ. Менѣ благоволи да подари уряданіе-то церемоніала на това посланство. Инди не може да бѣде по-легко, отъ да мѣтнѣ и тебе въ списъка на лица-та. Гудилъ быхъ и Ясеня, ала той.

Тукъ коморникъ-тъ въздѣхнѣ.

— Той ся упропасти въ столицѣ-тѣ, па не ся постарѣ нито за най-простѣ пристойность. Братъ ти не е за нищо. Такѣва легкоумность не може да ся извини.

Споредъ това, баремъ ты трѣбва да ся стараешъ за да умножишъ блѣска на фамиліѣ-тѣ ни, та не трѣбва да пропуцашъ случай.— Не ходи!

— Трѣбва да идѣ, любезный уйчо, отговори Петръ. Ясешъ ще ся жени за Маріѣ, дъщерѣ на Радомира Сурсувула. Азъ не могѣ да останѣ отъ братовѣ-тѣ си свадбѣ.

— Какѣва свадба! прѣкъса му коморникъ-тъ рѣчь. Посланство-то въ Унгаріѣ е по-важно!

— Да простишъ, уйчо, отговори Петръ; ала менѣ братова-та ми свадба е по-важна.